PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2007. gada 3. maijā *

Lieta T-219/04

Spānijas Karaliste, ko pārstāv N. Diasa Abada [*N. Díaz Abad*], pārstāve,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv T. van Reins [*T. van Rijn*] un S. Pardo Kvintijana [*S. Pardo Quintillán*], pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2003. gada 12. augusta Regulu (EK) Nr. 1438/2003, ar ko paredz īstenošanas noteikumus attiecībā uz Kopienas flotes politiku, kura noteikta Padomes Regulas (EK) Nr. 2371/2002 III nodaļā (OV L 204, 21. lpp.).

* Tiesvedības valoda — spāņu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

sekretāre B. Pastora [*B. Pastor*], sekretāra palīdze,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 21. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Padomes 2002. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 2371/2002 par zivsaimniecības resursu saglabāšanu un ilgtspējīgu izmantošanu saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku (OV L 358, 59. lpp.) III nodaļas 11.–13. pants un 30. un 36. pants noteic:

"*11. pants*

Zvejas jaudas koriģēšana

1. Dalībvalstis veic pasākumus, lai koriģētu savas flotes zvejas jaudu, lai savukārt sasniegtu stabilu un ilgstošu līdzsvaru starp šādu zvejas jaudu un savām zvejas iespējām.

2. Dalībvalstis nodrošina to, ka netiek pārsniegti robežlīmeņi, kas izteikti bruto tonnāžā un kW attiecībā uz zvejas jaudu, kura minēta 12. pantā un šā panta 4. punktā.

[..]

4. Ja ir piešķirts valsts atbalsts zvejas jaudas samazināšanai, kas pārsniedz jaudas samazinājumu, kurš vajadzīgs, lai izpildītu robežlīmeņus saskaņā ar 12. panta 1. punktu, samazinātās jaudas apjomu automātiski atņem no robežlīmeņiem. Tādā veidā iegūtie robežlīmeņi kļūst par jaunajiem robežlīmeņiem.

5. Attiecībā uz zvejas kuģiem, kuru vecums ir pieci gadi vai vairāk, kuģa galvenā klāja modernizācija, lai uzlabotu drošību uz kuģa, darba apstākļus, higiēnu un produktu kvalitāti, var palielināt kuģu tonnāžu ar noteikumu, ka šāda modernizācija nepalielina kuģa spēju zvejot zivis. Robežlīmeņus, kas minēti šajā un 12. pantā, attiecīgi koriģē. Attiecīgā jauda nav jāņem vērā, dalībvalstij izveidojot iekļaušanas un izslēgšanas bilanci saskaņā ar 13. pantu.

Sīki izstrādātus noteikumus un nosacījumus attiecībā uz šādiem pasākumiem var pieņemt saskaņā ar 30. panta 2. punktā noteikto procedūru.

12. pants

Robežlīmeņi zvejas flotēm

1. Komisija katrai dalībvalstij saskaņā ar 30. panta 2. punktā paredzēto procedūru nosaka robežlīmeņus, kas izteikti bruto tonnāžā un kW attiecībā uz Kopienas to zvejas kuģu kopējo zvejas jaudu, kuri peld ar attiecīgās dalībvalsts karogu.

Robežlīmeņi ir Vairākgadu virzības programmas 1997–2002 to mērķu summa, kas noteikti katram segmentam 2002. gada 31. decembrim atbilstoši Padomes Lēmumam 97/413/EK.

2. Īstenošanas noteikumus šā panta piemērošanai var pieņemt saskaņā ar 30. panta 2. punktā noteikto procedūru.

13. pants

Iekļaušanas/izslēgšanas režīms un vispārēja jaudas samazināšana

1. No 2003. gada 1. janvāra dalībvalstis pārvaldīs iekļaušanu flotē un izslēgšanu no flotes tādā veidā, ka:

a) jaunas jaudas iekļaušana flotē bez valsts atbalsta tiek kompensēta ar iepriekšējo samazinājumu bez valsts atbalsta vismaz tādas pašas jaudas apjomā;

b) jaunas jaudas iekļaušana flotē ar valsts atbalstu, kas piešķirts pēc 2003. gada 1. janvāra, tiek kompensēta ar iepriekšējo samazinājumu bez valsts atbalsta:

i) vismaz tādas pašas jaudas apjomā — attiecībā uz tādu jaunu kuģu iekļaušanu, kuru bruto tonnāža ir 100 bruto tonnas vai mazāk, — vai

ii) tādā apjomā, kas ir vismaz 1,35 reizes lielāks par minēto jaudas apjomu — attiecībā uz tādu jaunu kuģu iekļaušanu, kuru bruto tonnāža ir lielāka par 100 bruto tonnām.

2. No 2003. gada 1. janvāra līdz 2004. gada 31. decembrim katra dalībvalsts, kas izvēlas iesaistīties jaunās valsts atbalsta saistībās flotes atjaunošanai pēc 2002. gada 31. decembra, saņem 3 % samazinājumu savas flotes vispārējā jaudā attiecībā uz visu laika posmu salīdzinājumā ar robežlīmeņiem, kuri minēti 12. pantā.

3. Ieviešanas noteikumus šā panta piemērošanai var pieņemt saskaņā ar 30. panta 2. punktā noteikto procedūru.

[..]

30. pants

Zivsaimniecības un akvakultūras komiteja

1. Komisijai palīdz Zivsaimniecības un akvakultūras komiteja.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 4. un 7. pantu.

Lēmuma 1999/468/EK 4. panta 3. punktā paredzētais termiņš ir 20 darbdienas.

[..]

4. Komiteja pieņem savu reglamentu.

[..]

36. pants

Stāšanās spēkā

Šī regula stājas spēkā 2003. gada 1. janvārī."

2 Komisijas 2003. gada 12. augusta Regulas (EK) Nr. 1438/2003, ar ko paredz īstenošanas noteikumus attiecībā uz Kopienas flotes politiku, kura noteikta Padomes Regulas (EK) Nr. 2371/2002 III nodaļā (OV L 204, 21. lpp., turpmāk tekstā — "apstrīdētā regula"), 6., 7. un 14. pantā ir paredzēts:

"*6. pants*

Flotes zvejas jauda 2003. gada 1. janvārī

Šīs regulas 7. panta nolūkā zvejas jaudu tonnāžas (GT_{03}) un jaudas (kW_{03}) izteiksmē 2003. gada 1. janvārī nosaka, atbilstoši II pielikumam ņemot vērā kuģu iekļaušanas,

kas pamatojas uz attiecīgās dalībvalsts administratīvu lēmumu, kurš pieņemts laikā no 2000. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim atbilstoši tajā laikā piemērojamajiem tiesību aktiem un jo īpaši saskaņā ar valsts iekļaušanas/izslēgšanas režīmu, kas paziņots Komisijai saskaņā ar Lēmuma 97/413/EK 6. panta 2. punktu, un ko īsteno ne vēlāk kā trīs gadus pēc administratīvā lēmuma datuma.

7. pants

Iekļaušanu un izslēgšanu uzraudzība

1. Lai izpildītu Regulas (EK) Nr. 2371/2002 13. pantu, katra dalībvalsts nodrošina, ka zvejas jauda tonnās (GT_t) ir vienāda vai mazāka nekā 2003. gada 1. janvāra zvejas jauda (GT_{03}), kas koriģēta:

a) atrēķinot

i) kopējo tādu kuģu tonnāžu, kas izslēgti no flotes ar valsts atbalstu pēc 2002. gada 31. decembra (GT_a);

ii) 35 % no kopējās tādu kuģu tonnāžas, kuru bruto tonnāža ir lielāka nekā 100 bruto tonnas un kuri iekļauti flotē ar valsts atbalstu, kas piešķirts pēc 2002. gada 31. decembra (GT_{100});

b) un pieskaitot

i) kopējās tonnāžas palielinājumus, kas piešķirti saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 2371/2002 11. panta 5. punkta noteikumiem (GT_s);

ii) atkārtotas flotes lieluma noteikšanas rezultātu (Δ (GT – GRT)).

Katra dalībvalsts nodrošina, ka tiek ievērota šāda formula:

$$GT_t \leq GT_{03} - GT_a - 0{,}35\ GT_{100} + GT_S + \Delta\ (GT - GRT)$$

[..]

14. pants

Šī regula stājas spēkā septītajā dienā pēc publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.*

To piemēro no 2003. gada 1. janvāra."

3 Padomes 1997. gada 26. jūnija Lēmuma 97/413/EK attiecībā uz mērķiem un sīki izstrādātiem noteikumiem Kopienas zivsaimniecības sektora pārstrukturēšanai laika posmā no 1997. gada 1. janvāra līdz 2001. gada 31. decembrim nolūkā sasniegt ilgtspējīgu līdzsvaru starp resursiem un to izmantošanu (OV L 175, 27. lpp.) 6. panta

2. punkts, kas tika pieņemts, pamatojoties uz 11. pantu Padomes 1992. gada 20. decembra Regulā (EEK) Nr. 3760/92 par Kopienu zivsaimniecības un akvakultūras režīma izveidošanu (OV L 389, 1. lpp.), noteic:

"Kā vienu no līdzekļiem zvejas intensitātes samazināšanai katra dalībvalsts savā programmā noteiks katra flotes segmenta jaudas samazināšanu, kas ļaus tai sasniegt attiecīgos mērķus. Šis jaudas samazinājums tiks nodrošināts, katrā dalībvalstī ieviešot pastāvīgu flotes atjauninašanas kontroles režīmu. Šis režīms noteiks, ņemot vērā katru atsevišķo segmentu, attiecību starp kuģu iekļaušanu/izslēgšanu, kas uz attiecīgo laika posmu nodrošinās, ka katra kuģa veida zvejas jauda tiks samazināta līdz noteiktam līmenim."

4 Padomes 1958. gada 15. aprīļa Regulas Nr. 1, ar ko nosaka Eiropas Ekonomikas kopienā lietojamās valodas (OV 17, 385. lpp.), 3. pantā ir noteikts:

"Dokumentus, ko Kopienas iestāde sūta dalībvalstij vai dalībvalsts jurisdikcijā esošai personai, sagatavo attiecīgās dalībvalsts valodā."

5 Šīs pašas regulas 6. pantā ir paredzēts:

"Kopienas iestādes savos reglamentos var noteikt, kuras valodas ir lietojamas īpašos gadījumos."

6 Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmuma 1999/468/EK, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV L 184, 23. lpp.), 4. un 7. panta redakcija ir šāda:

"*4. pants*

Vadības procedūra

1. Komisijai palīdz vadības komiteja, kurā ir dalībvalstu pārstāvji un kuras priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis.

2. Komisijas pārstāvis komitejai iesniedz veicamo pasākumu projektu. Komiteja sniedz atzinumu par projektu termiņā, kuru priekšsēdētājs var noteikt atbilstīgi jautājuma steidzamībai. Atzinumu sniedz ar balsu vairākumu, kas Līguma 205. panta 2. punktā paredzēts lēmumiem, kuri Padomei jāpieņem pēc Komisijas priekšlikuma. Dalībvalstu pārstāvju balsu skaits komitejā ir tāds, kā noteikts minētajā pantā. Priekšsēdētājs nebalso.

3. Komisija, neskarot 8. pantu, pieņem pasākumus, kuri jāpiemēro nekavējoties. Tomēr, ja šie pasākumi nesaskan ar komitejas atzinumu, Komisija tūlīt par tiem paziņo Padomei. Šajā gadījumā Komisija var atlikt pasākumu piemērošanu, par ko tā ir pieņēmusi lēmumu, uz laiku, ko nosaka katrā pamataktā, bet kurš noteikti nepārsniedz trīs mēnešus no šāda paziņojuma dienas.

4. Padome, pieņemot lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, var pieņemt atšķirīgu lēmumu 3. punktā noteiktajā termiņā.

[..]

7. pants

1. Katra komiteja apstiprina savu reglamentu pēc tās priekšsēdētāja priekšlikuma, pamatojoties uz standarta reglamentu, kuru publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī.*

Ciktāl vajadzīgs, esošās komitejas var pielāgot savus reglamentus standarta reglamentam.

[..]"

7 Visbeidzot, Zivsaimniecības un akvakultūras komitejas reglamenta 3., 4. un 9. pants, redakcijā, kas bija piemērojama faktu rašanās brīdī, noteic:

"*3. pants*

Uzaicinājumu uz sanāksmi, sanāksmes dienas kārtību, kā arī visu to pasākumu projektus, attiecībā uz kuriem tiek lūgts komitejas atzinums, un visus citus darba dokumentus priekšsēdētājs komitejas dalībvalstu pārstāvjiem nosūta 9. panta [otrajā] daļā paredzētajā kārtībā.

Šie dokumenti dalībvalstu pastāvīgajām pārstāvniecībām ir jāsaņem ne vēlāk kā astoņas dienas pirms sanāksmes datuma [..]

4. pants

Gadījumā, ja tiek lūgts sniegt atzinumu, ja projektā ir izdarīti būtiski grozījumi vai ja projekts, kurš ir iekļauts dienas kārtībā, ir ticis iesniegts sanāksmes laikā, vai ja dienas kārtībā ir iekļauts jauns jautājums, priekšsēdētājs pēc dalībvalsts pārstāvja lūguma atliek balsojumu līdz sanāksmes beigām; īpašu sarežģījumu gadījumā — priekšsēdētājs var pagarināt sanāksmi līdz nākamajai dienai.

[..]

9. pants

[..]

Dalībvalstu pārstāvjiem komitejā adresētā korespondence tiek nosūtīta pastāvīgajām pārstāvniecībām; viena kopija tiek nosūtīta tieši tai personai, kuru šim nolūkam ir norādījusi šī valsts."

Prāvas priekšvēsture

8 Komisija nosūtīja 2003. gada 13. jūnijā pa faksu dalībvalstīm to oficiālajā valodā sagatavotu regulas projektu, ar ko paredz īstenošanas noteikumus attiecībā uz Kopienas flotes politiku, kura noteikta Regulas Nr. 2371/2002 III nodaļā. Šis projekts

Zivsaimniecības un akvakultūras komitejā (turpmāk tekstā — "Komiteja") pirmoreiz tika apspriests tās 2003. gada 25. jūnija sanāksmē.

9 2003. gada 1. jūlijā Komisija uzaicināja dalībvalstu pārstāvjus uz Komitejas sanāksmi 2003. gada 15. un 16. jūlijā. Šis uzaicinājums bija sagatavots franču, angļu un vācu valodā. Saskaņā ar šo uzaicinājumu iepriekš minētais regulas projekts bija jāapspriež un jānodod balsošanai 2003. gada 16. jūlija sanāksmē.

10 2003. gada 7. jūlijā Spānijas Karalistes pastāvīgais pārstāvis Eiropas Savienībā nosūtīja vēstuli Komisijas Ģenerāldirektorāta (ĢD) "Zivsaimniecība" ģenerāldirektoram, kurā norādīja, ka Spānijas Karaliste neuzskata, ka tā būtu oficiāli uzaicināta uz šo sanāksmi, jo uzaicinājums uz šo sanāksmi tai nebija nosūtīts spāņu valodā. Ar šo pašu vēstuli pastāvīgais pārstāvis lūdza apstiprināt spāņu valodas tulka pieejamību attiecīgās sanāksmes laikā.

11 Komisijas sagatavotais regulas projekts tika apspriests Komitejas sanāksmē 2003. gada 16. jūlijā, kurā piedalījās arī Spānijas delegācija. Sanāksmē Komisija ierosināja veikt virkni grozījumu tās sagatavotajā projektā un izsniedza Komitejas dalībniekiem dokumentu, kurā šie grozījumi bija izklāstīti tikai angļu valodā.

12 Pēc šīs sanāksmes Spānijas Karalistes pastāvīgais pārstāvis nosūtīja ĢD "Zivsaimniecība" ģenerāldirektoram ar 2003. gada 17. jūliju datētu vēstuli. Ar šo vēstuli viņš vispirms atgādināja savus iebildumus par valodu, kādā tika sagatavots Spānijas Karalistei adresētais uzaicinājums uz sanāksmi (skat. iepriekš šī sprieduma 10. punktu). Turpinājumā viņš kritizēja Komisiju par to, ka tā ir sagatavojusi

būtisku grozījumu tās sākotnēji spāņu valodā nosūtītajam projektam vienīgi angļu valodā, izsakot sūdzību par to, ka, neņemot vērā Spānijas delegācijas iebildumus, Komisija bija likusi Komitejai balsot, lai saņemtu tās atzinumu par attiecīgo projektu. Pastāvīgais pārstāvis arī norādīja, ka Spānijas delegācija bija lūgusi ierakstīt tās iebildumus Komitejas sanāksmes protokolā, un lūdza ģenerāldirektoram nosūtīt viņam minētā protokola kopiju, lai varētu pārbaudīt, ka minētie iebildumi ir tajā ierakstīti atbilstošā veidā.

13 2003. gada 12. augustā Komisija pieņēma apstrīdēto regulu. Minētās regulas preambulas 13. apsvērumā ir konstatēts, ka Komiteja nav sniegusi atzinumu par šajā regulā paredzētajiem pasākumiem tās priekšsēdētāja noteiktajā termiņā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

14 Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 4. novembrī, Spānijas Karaliste cēla šo prasību, kas tika reģistrēta ar numuru C-464/03.

15 Ar 2004. gada 8. jūnija rīkojumu Tiesa nodeva lietu Pirmās instances tiesai saskaņā ar Padomes 2004. gada 26. aprīļa Lēmumu 2004/407/EK, Euratom, kas groza 51. un 54. pantu Protokolā par Eiropas Kopienu Tiesas Statūtiem (OV L 132, 5. lpp.).

16 Pēc tiesneša–referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (piektā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu un Pirmās instances tiesas reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzaicināja Komisiju iesniegt konkrētus dokumentus. Komisija izpildīja šo lūgumu noteiktajā termiņā.

17 Spānijas Karalistes prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto regulu;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt ceturto prasības pamatu par acīmredzami nepieņemamu vai pakārtoti — noraidīt to kā nepamatotu;

— prasību pārējā daļā noraidīt kā nepamatotu;

— piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

19 Savas prasības pamatojumam Spānijas Karaliste izvirza piecus prasības pamatus, kas saistīti attiecīgi ar apstrīdētās regulas pieņemšanas procedūras procesuālo noteikumu pārkāpumu saistībā ar Kopienu valodu režīmu, kas noteikts Regulā Nr. 1, tiesību normu hierarhijas principa pārkāpumu tiktāl, ciktāl ar apstrīdētās regulas

7. panta 1. punktu pārkāpj Regulas Nr. 2371/2002 13. panta noteikumus, šī paša principa pārkāpumu tiktāl, ciktāl ar šo pašu apstrīdētās regulas pantu pārkāpj Regulas Nr. 2371/2002 11. panta 5. punkta noteikumus, tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu un iespējami patvaļīgo apstrīdētās regulas raksturu.

Par pirmo prasības pamatu, kas attiecas uz apstrīdētās regulas pieņemšanas procedūras procesuālo noteikumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

20 Spānijas Karaliste norāda, ka atbilstoši Regulas Nr. 1 3. pantam un judikatūrai (Tiesas 1998. gada 10. februāra spriedums lietā C-263/95 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-441. lpp., 32. punkts) dalībvalstij adresētie paziņojumi ir jāsagatavo šīs valsts oficiālajā valodā, katrai vadības komitejai noteiktajos termiņos.

21 Līdz ar to apstrīdētā regula ir atzīstama par spēkā neesošu tiktāl, ciktāl, pirmkārt, uzaicinājums uz Komitejas sanāksmi 2003. gada 15. un 16. jūlijā nebija nosūtīts Spānijas Karalistei spāņu valodā un, otrkārt, šīs sanāksmes laikā ierosinātās nozīmīgās izmaiņas bija sagatavotas vienīgi angļu valodā.

22 Papildus tam un pretēji Komisijas norādītajam jaunajā projekta redakcijā ietvertie grozījumi, kas tika ierosināti 2003. gada 16. jūlija sanāksmē, nebija mazsvarīgi, bet gan būtiski. Tā kā attiecīgā regula ir ļoti tehniska, ar matemātiskām formulām, Komisijas iebildumu rakstā sniegtie paskaidrojumi nav uzskatāmi par pieņemamiem.

Formulu izskaidrojums un sniegtie paskaidrojumi ietekmē visu normatīvo aktu, kuru ir spējīgi izprast tikai tā sagatavotāji un nevis delegācijas, kurām tehniskas sanāksmes laikā nav bijusi iespēja iepazīties ar šo dokumentu ar tādu nopietnību un uzmanību, kādu nepieciešams veltīt šāda veida dokumentam.

23 Attiecībā uz Komisijas argumentu saistībā ar kavējumiem, kas izriet no komitejām iesniegto dokumentu tulkošanas visās oficiālajās valodās, Spānijas Karaliste norāda, ka iespējamā efektivitāte nevar prevalēt pār dalībvalstu tiesiskajām garantijām.

24 Visbeidzot, Spānijas Karaliste tiesas sēdē atzīmēja, ka attiecīgo grozījumu nesagatavošanas spāņu valodā dēļ vajadzēja atlikt balsojumu par attiecīgās regulas projektu līdz vēlākai Komitejas sanāksmei, kā Spānijas Karaliste to bija lūgusi 2003. gada 16. jūlija sanāksmē.

25 Komisija uz to atbild, ka šajā lietā nav noticis apstrīdētās regulas pieņemšanas procedūras procesuālo noteikumu pārkāpums, kas varētu būt par pamatu tās atcelšanai. Komisija šajā kontekstā atsaucas uz judikatūru, saskaņā ar kuru procesuālais pārkāpums izraisa pilnīgu vai daļēju normatīvā akta atcelšanu tikai tad, ja ir konstatēts, ka, nepastāvot šādam pārkāpumam, minētajam tiesību aktam varēja būt atšķirīgs saturs (Tiesas 1986. gada 23. aprīļa spriedums lietā 150/84 *Bernardi*/Parlaments, *Recueil*, 1375. lpp.).

26 Runājot par, pirmkārt, uzaicinājumu uz Komitejas sanāksmi 2003. gada 15. un 16. jūlijā, Komisija atgādina, ka Komiteja, tāpat kā visas pārējās komitejas, kas iesaistās ieviešanas pasākumu pieņemšanas procedūrās, darbojas Komisijas kompetences ietvaros. Tā kā šai iestādei ir trīs darba valodas, proti, franču, angļu un vācu, Komisija uzskata, ka uzaicinājumu uz Komitejas sanāksmēm sagatavošana šajās

trijās valodās ir leģitīma. Regulas Nr. 1 3. pants atsaucas uz "dokumentiem", ko iestādes sūta "dalībvalstij", un neattiecas uz Komisijas attiecībām ar tādām komitejām kā šajā lietā esošā. Būtībā saskaņā ar šīs pašas regulas 6. pantu Komisija standarta reglamentā, kuru tā ir publicējusi, varēja noteikt, ka uzaicinājumi uz Komitejas sanāksmi ir nosūtāmi trīs iepriekš minētajās darba valodās.

27 Komisija norāda, ka dalībvalstīm pārsvarā nav bijis nekādu problēmu saistībā ar tādas prakses pastāvēšanu, saskaņā ar kuru tām uzaicinājumi uz Komitejas sanāksmēm tiek nosūtīti trīs darba valodās. Konkrētāk runājot, Spānijas delegācija ir saņēmusi uzaicinājumus saistībā ar Komitejas sanāksmēm 2003. gada maijā un jūnijā šajās trīs valodās, nepaužot par to nekādus iebildumus. Turklāt pēc apstrīdētā uzaicinājuma uz sanāksmi saņemšanas tā esot piedalījusies 2003. gada 16. jūlija sanāksmē un piedalījusies debatēs un balsojumā par attiecīgās regulas projektu un tādējādi ir paudusi savu viedokli par šo projektu, ņemot vērā to, ka bija nodrošināta tulkošana no/uz spāņu valodu.

28 Komisija šajā sakarā atzīmē, ka, lai varētu efektīvi vadīt dažādu komiteju, kas palīdz Komisijai tās darbībā, sanāksmes, ir svarīgi, lai uzaicinājumi uz sanāksmēm netiktu vienmēr tulkoti visās oficiālajās valodās.

29 Otrkārt, attiecībā uz dokumentu, kas tika izsniegts Komitejas 2003. gada 16. jūlija sanāksmē, Komisija norāda šo. Vispirms tā atgādina, ka 2003. gada 16. jūlija sanāksmē balsošanai nodotais regulas projekts tika nosūtīts Spānijas Karalistei spāņu valodā ar 2003. gada 13. jūnija faksu, ko Spānijas Karaliste arī neapstrīd. Šī sūtījuma pavadvēstulē, kas bija sagatavota angļu valodā, dalībvalstis, kurām tas bija adresēts, tika informētas par to, ka attiecīgais regulas projekts tiek tām nosūtīts attiecīgajā to valodā. Līdz ar to Komisija uzskata, ka šīs lietas apstākļi nav salīdzināmi ar tiem

apstākļiem, kuri pastāvēja lietā, kas bija pamatā šī sprieduma 20. punktā minētajam spriedumam lietā Vācija/Komisija. Minētajā lietā administratīvā akta projekts, par kuru bija jānotiek balsojumam, netika nosūtīts Vācijas delegācijai noteiktajā termiņā.

30 Turpinājumā Komisija nepiekrīt apgalvojumam, saskaņā ar kuru 2003. gada 16. jūlija sanāksmē prezentētais dokuments bija uzskatāms par būtiskiem attiecīgās regulas projekta grozījumiem. Komisija uzskata, ka ar šo dokumentu tika izdarīti tikai divi būtiski grozījumi minētajā projektā, proti, 6. pantā paredzēto datumu grozījumi un zemsvītras piezīmju pievienošana projekta I pielikumā. Šie grozījumi, kas nekādā veidā neietekmēja projekta 7. pantu, tika izdarīti, lai ņemtu vērā dalībvalstu izteiktos lūgumus, un neradīja nekādas izpratnes problēmas. Turklāt grozījumi bija tīri formāli, lai uzlabotu, izskaidrotu un vienkāršotu atsevišķu noteikumu redakciju, un tie turklāt bija viegli saprotami.

31 Šo grozījumu saprašanu, pēc Komisijas domām, atviegloja tas fakts, ka Komisijas pārstāvis sanāksmes laikā tos nolasīja un detalizēti komentēja. Spānijas delegācija spāņu valodā varēja sekot līdzi to nolasīšanai un sniegtajiem izskaidrojumiem, jo tai atbilstoši tās lūgumam bija nodrošināta tulkošana no/uz spāņu valodu.

32 Papildus tam Komisija norāda, ka sistemātiska tādu dokumentu tulkošana visās oficiālajās valodās, ar kuriem tiek izdarīti tikai nelieli grozījumi delegācijām iepriekš nosūtītajos dokumentos, radītu nepieņemamus kavējumus komiteju darbībā. Komisija uzskata, ka Regulas Nr. 1 noteikumus nevar interpretēt tādējādi, ka komitejām tiktu traucēta atbilstoša to funkciju veikšana, radot nepamatotus traucējumus.

33 Visbeidzot, attiecībā uz Spānijas Karalistes tiesas sēdē izteikto iebildumu (skat. šī sprieduma 24. punktu) Komisija norāda, ka tas ir noraidāms kā novēloti iesniegts un līdz ar to ir nepieņemams.

Pirmās instances tiesas vērtējums

34 Izskatāmo prasības pamatu veido divas daļas, kas attiecas uz diviem atsevišķiem iespējamiem Regulas Nr. 1 pārkāpumiem. Pirmkārt, uzaicinājums uz 2003. gada 15. un 16. jūlija sanāksmi esot sagatavots vienīgi angļu, franču un vācu valodā un nevis spāņu valodā un, otrkārt, Komisija 2003. gada 16. jūlija sanāksmē esot izsniegusi tās sākotnējā regulas projekta grozītu redakciju, kas sagatavota vienīgi angļu valodā, un bija atteikusies atlikt balsojumu par šo projektu līdz vēlākai Komitejas sanāksmei.

35 Ir jānorāda, ka atbilstoši judikatūrai Regulas Nr. 1 pārkāpums tiesību akta pieņemšanas laikā var tikt uzskatīts par procesuālu pārkāpumu, kas tomēr var būt pamats galīgi pieņemtā akta atcelšanai tikai tad, ja šī pārkāpuma neesamības gadījumā process būtu noslēdzies ar citu rezultātu (skat. 2005. gada 25. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-465/02 un C-466/02 Vācija un Dānija/Komisija, Krājums, I-9115. lpp., turpmāk tekstā — "spriedums lietā *Feta II*", 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Attiecībā uz izskatāmā prasības pamata pirmo daļu ir jāatzīst, ka pēc Komisijas Spānijas Karalistei nosūtītā uzaicinājuma šīs dalībvalsts pārstāvji piedalījās 2003. gada 15. un 16. jūlija sanāksmē. Pastāvot šādiem apstākļiem, nevar apgalvot, ka, nepastāvot inkriminētajam pārkāpumam, apstrīdētās regulas pieņemšanas procedūra būtu varējusi noslēgties ar citu rezultātu šajā jautājumā. Būtībā arī tāda uzaicinājuma uz šo sanāksmi gadījumā, kas Spānijas Karalistei būtu bijis nosūtīts

spāņu valodā, tās pārstāvji būtu piedalījušies attiecīgajā sanāksmē, kā viņi to darīja pēc apstrīdētā uzaicinājuma saņemšanas. No tā izriet, ka pirmā prasības pamata pirmā daļa ir jānoraida kā neatbilstoša, un nav jāizskata jautājums par to, kādā valodā būtu bijis jāsagatavo Spānijas Karalistei adresētais uzaicinājums.

37 Runājot par izskatāmā prasības pamata otro daļu, ir jāatgādina, ka attiecīgās regulas projekts tika apspriests un nodots balsošanai Komitejas 2003. gada 16. jūlija sanāksmē (skat. šī sprieduma 9. un 12. punktu). Kā izriet no šīs sanāksmes protokola, ko Komisija iesniedza pēc Pirmās instances tiesas lūguma, Komisija sanāksmes sākumā mutiski bija ierosinājusi atsevišķus grozījumus sākotnējā regulas projektā un "labākai šo grozījumu saprašanai" izsniedza Komitejas locekļiem šos grozījumus ietverošu dokumentu, kas bija sagatavots angļu valodā. Lielākajai šo grozījumu daļai bija tīri formāls raksturs vai arī tie bija pārrakstīšanās kļūdu labojums, izņemot divus būtiskus grozījumus, no kuriem viens attiecās uz projekta 6. pantā paredzētā references perioda pagarināšanu no viena gada līdz trīs gadiem un otrs — uz zemsvītras piezīmju iekļaušanu projekta I pielikumā ar nosaukumu "Dalībvalstu robežlīmeņi". Spānijas Karaliste bija paudusi "bažas par Komisijas ierosināto procedūru" un lūgusi nosūtīt tai "ierosinātos grozījumus rakstveidā arī spāņu valodā, pastāvot uz to, ka Komisijai ir jāatliek balsojums". Šo Spānijas Karalistes lūgumu atbalstīja arī Beļģijas Karaliste, Grieķijas Republika, Itālijas Republika un Portugāles Republika.

38 No minētā protokola arī izriet, ka visus Komisijas ierosinātos grozījumus Komisijas pārstāvis rūpīgi nolasīja un detalizēti izskaidroja. Pēc šīs nolasīšanas Spānijas Karaliste, kuru atbalstīja četras iepriekš minētās dalībvalstis, atkārtoja savus iebildumus. Pēc tam, kad daudzas dalībvalstis jau bija pieņēmušas nostāju par grozīto regulas projektu, minētais projekts tika nodots balsojumam, tomēr nesaņemot kvalificēto balsu vairākumu, kas nepieciešams Komitejas atzinuma pieņemšanai. Sanāksme līdz ar to beidzās pēc tam, kad protokolā tika ierakstīts, ka balsojuma rezultāts bija līdzvērtīgs Komitejas "atzinuma neesamībai".

39 Ņemot vērā šos apstākļus, ir jānosaka, vai, kā to norāda Spānijas Karaliste, tas, ka Komisija Komitejas 2003. gada 16. jūlija sanāksmē nebija izsniegusi regulas projekta grozījumus spāņu valodā, kā arī Komisijas pārstāvja — Komitejas priekšsēdētāja — atteikums atlikt balsojumu par projektu līdz vēlākai Komitejas sanāksmei ir uzskatāms par tādiem procesuālo noteikumu pārkāpumiem, kas var būt par pamatu apstrīdētās regulas atcelšanai.

40 Attiecībā uz pirmo iebildumu ir jānorāda, ka Komitejas reglamenta 3. pants un 9. panta otrā daļa (skat. šī sprieduma 7. punktu) ir pietiekams apliecinājums vēlmei nodrošināt dalībvalstīm laiku, kas tām nepieciešams, lai iepazītos ar Komitejas dienas kārtībā esošu jautājumu, kas var būt īpaši sarežģīti, kam var būt nepieciešamas daudzas tikšanās un apspriedes starp dažādām iestādēm, konsultēšanās ar ekspertiem dažādos jautājumos vai konsultēšanās ar profesionālām organizācijām. Nevar prezumēt, ka visas personas, ar kurām ir jākonsultējas, pārzina svešvalodu pietiekamā līmenī, lai varētu saprast sarežģītu tekstu. Līdz ar to iepriekš minētie noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecīgie dokumenti katrai dalībvalstij ir jānosūta tās oficiālajā valodā, kā to paredz Regulas Nr. 1 3. pants (šajā sakarā skat. iepriekš šī sprieduma 20. punktā minēto 1998. gada 10. februāra spriedumu lietā Vācija/Komisija, 27. un 31. punkts, un ģenerāladvokāta Ruisa-Harabo Kolomera [*Ruiz-Jarabo Colomer*] secinājumus, kas sniegti šajā lietā, *Recueil*, I-443. lpp., 16. punkts). Tieši tā tas šajā lietā arī notika, jo regulas sākotnējais projekts bija nosūtīts dalībvalstīm to oficiālajā valodā un noteiktajos termiņos un bija sākotnēji izskatīts Komitejas 2003. gada 25. jūnija sanāksmē.

41 Šis pienākums tomēr nepastāv attiecībā uz komitejas sanāksmē ierosinātajiem priekšlikumiem par grozījumu izdarīšanu tādā dokumentā, kas iepriekš ir pienācīgi izsniegts Komitejas locekļiem. Neviens Komitejas reglamenta noteikums neparedz pienākumu iesniegt šādus priekšlikumus rakstveidā visās oficiālajās valodās. Līdz ar to Komisija ir tiesīga ierosināt šādus priekšlikumus Komitejas sanāksmes laikā tikai mutiskā veidā. Neņemot vērā iespējamu balsojuma atlikšanu līdz sanāksmes beigām vai īpašu grūtību gadījumā — sanāksmes pagarināšanu līdz nākamajai dienai saskaņā ar Komitejas reglamenta 4. pantu, iespēja Komitejas sanāksmes laikā ierosināt grozījumus mutiskā veidā pastāv pat tad, ja runa ir par projekta, kas iekļauts

sanāksmes dienas kārtībā, būtiskiem grozījumiem. Spānijas Karalistes izvirzītā tēze, saskaņā ar kuru Komisijai ir jāierosina priekšlikumi grozījumu izdarīšanai rakstveidā un visās oficiālajās valodās, ir grūti savietojama ar iepriekš minēto Reglamenta noteikumu, jo gadījumā, ja šo tēzi akceptētu, sanāksmes laikā būtu praktiski neiespējami pieņemt būtiskus grozījumus kādā projektā.

42 Šajā lietā Pirmās instances tiesa secina — kā tas izriet no Komitejas 2003. gada 16. jūlija sanāksmes protokola —, priekšlikumi grozījumu izdarīšanai sākotnējā regulas projektā, kurus sanāksmes sākumā ierosināja Komisija, bija mutiskā veidā izteikts priekšlikums. Komisijas šajā sanāksmē izsniegtais dokuments līdz ar to ir uzskatāms par piemēru vai par vienkāršu vizuālo atbalstu, lai "labāk saprastu" Komisijas mutiskā veidā ierosinātos grozījumus. Tā kā Komisija pamatoti varēja izvēlēties piedāvāt tās priekšlikumus tikai mutiskā veidā, neizsniedzot nekādus dokumentus, Komisijai nevar pārmest to, ka izsniegtais dokuments bija sagatavots vienīgi angļu valodā.

43 Pastāvot šādiem apstākļiem, Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisija, attiecīgajā sanāksmē piedāvājot savu priekšlikumu grozījumu izdarīšanai sākotnējā regulas projektā mutiskā veidā, nav pārkāpusi nedz piemērojamos tiesību noteikumus, nedz dalībvalstu "tiesiskās garantijas", kā to apgalvo Spānijas Karaliste. Tas tā ir vēl jo vairāk tādēļ, ka Spānijas Karalistes pārstāvjiem pēc to lūguma šīs sanāksmes laikā tika nodrošināta tulkošana no/uz spāņu valodu un tie līdz ar to varēja sekot līdzi diskusijai un Komisijas sniegtajiem izskaidrojumiem par šiem priekšlikumiem to dzimtajā valodā.

44 Attiecībā uz otro iebildumu, kuru Spānijas Karaliste izvirzīja tiesas sēdē un kurš attiecās uz Komisijas atteikumu atlikt balsojumu par projektu līdz vēlākai Komitejas sanāksmei, vispirms ir jāpārbauda šī iebilduma pieņemamība, kuru Komisija apstrīd.

45 Atbilstoši [Pirmās instances tiesas] reglamenta 48. panta 2. punkta pirmajai daļai tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību apstākļiem vai faktiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

46 Tomēr tāds prasības pamats, kas tieši vai netieši papildina iepriekš prasības pieteikumā izvirzītu prasības pamatu un kuram ir cieša saikne ar šo prasības pamatu, ir atzīstams par pieņemamu (Pirmās instances tiesas 2000. gada 19. septembra spriedums lietā T-252/97 *Dürbeck*/Komisija, *Recueil*, II-3031. lpp., 39. punkts, un 2003. gada 30. septembra spriedums apvienotajās lietās T-346/02 un T-347/02 *Cableuropa* u.c./Komisija, *Recueil*, II-4251. lpp., 111. punkts).

47 Pirmās instances tiesa uzskata, ka tā tas ir arī šajā gadījumā. Izvirzītajam iebildumam ir cieša saikne ar pirmo iebildumu, kas izvirzīts prasības pieteikumā un izskatīts iepriekš un saskaņā ar kuru apstrīdētā regula, kuras projekts tika apspriests Komitejas 2003. gada 16. jūlija sanāksmē, ir atzīstama par spēkā neesošu, pamatojoties uz to, ka minētajā projektā šīs sanāksmes laikā tika izdarīti būtiski grozījumi, kas nebija sagatavoti spāņu valodā. Citiem vārdiem sakot, izskatāmais iebildums ir jāsaprot tādējādi, ka, ja Komisija sanāksmes laikā nevarēja izsniegt ierosinātos grozījumus arī spāņu valodā, tai vismaz vajadzēja atlikt balsojumu līdz kādai nākamajai sanāksmei, lai sniegtu Spānijas pārstāvjiem nepieciešamo laiku, lai iepazītos ar šiem priekšlikumiem, kas nebija sagatavoti to valsts oficiālajā valodā. Turklāt Spānijas Karaliste būtībā ir izvirzījusi to pašu iebildumu sava prasības pieteikuma 3. punktā, norādot, ka Komisija bija likusi Komitejai balsot, neņemot vērā Spānijas delegācijas iebildumus (skat. šī sprieduma 12. punktu).

48 Tomēr minētais iebildums ir jānoraida kā nepamatots. Nedz Komitejas reglamenta 4. pants, nedz kāds cits tā noteikums neparedz balsojuma atlikšanu līdz kādai citai sanāksmei, pat ja Komitejas sanāksmes laikā projektā tiek ierosināts izdarīt ievērojamus grozījumus. Šajā pēdējā gadījumā 4. pantā ir paredzēta vienīgi

Komitejas priekšsēdētāja iespēja atlikt balsojumu līdz sanāksmes beigām. Kā jau ticis norādīts, tā tas bija arī šajā lietā, jo attiecīgās regulas projekta apspriešana un balsojums par to bija vienīgais jautājums Komitejas 2003. gada 16. jūlija sanāksmes darba kārtībā un balsojums notika šīs sanāksmes noslēgumā.

49 Jebkurā gadījumā pārkāpumi, kurus Spānijas Karaliste izvirzījusi šī prasības pamata otrās daļas ietvaros, ja tos uzskatītu par pierādītiem, nevar būt par pamatu apstrīdētās regulas atcelšanai. Tā kā Komiteja nevarēja sniegt savu atzinumu par regulā paredzētajiem pasākumiem, Komisija to pieņēma un nepaziņoja par šiem pasākumiem Padomei atbilstoši Regulas Nr. 2371/2002 30. panta 2. punktam un Lēmuma 1999/468 4. panta 3. punktam. Spānijas Karaliste, kas bija balsojusi pret attiecīgās regulas projektu, nebūtu varējusi iebilst pret to vēl efektīvāk, ja tās rīcībā būtu bijusi apstrīdētā dokumenta redakcija spāņu valodā. Līdz ar to izvirzītajiem pārkāpumiem nevarēja būt ietekme uz gala rezultātā pieņemtajiem pasākumiem (šajā sakarā skat. šī sprieduma 35. punktā minēto spriedumu lietā *Feta II*, 38.–40. punkts).

50 Iepriekš minētos apsvērumus neapstrīd arī šī sprieduma 20. punktā minētā 1998. gada 10. februāra sprieduma lietā Vācija/Komisija, uz kuru ir atsaukusies Spānijas Karaliste, interpretācija. Šajā spriedumā Tiesa atcēla apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz to, ka Komisija nebija ņēmusi vērā Vācijas Federatīvās Republikas izteikto lūgumu atlikt balsojumu, jo lēmuma projektu, kas bija jāapspriež attiecīgajā komitejā, tās oficiālajā valodā tā bija saņēmusi pēc noteiktā termiņa (šī sprieduma 20. punktā minētais 1998. gada 10. februāra spriedums lietā Vācija/Komisija, 26.–32. punkts).

51 Tomēr šajā lietā Spānijas Karaliste tiesas sēdē apstiprināja, ka ir saņēmusi attiecīgās regulas sākotnējo projektu tās oficiālajā valodā un paredzētajā termiņā, kas arī tika atzīmēts tiesas sēdes protokolā.

52 Turklāt pretēji Komitejas reglamentam 2. panta 7. punkts tās komitejas reglamentā, par kuru bija runa šī sprieduma 20. punktā minētajā 1998. gada 10. februāra spriedumā lietā Vācija/Komisija, paredzēja, ka gadījumā, ja to tiesību noteikumu projekts, par kuru bija jānotiek apspriedei, nav ticis nosūtīts dalībvalstīm noteiktajā termiņā, šis dienas kārtības jautājums pēc dalībvalsts izteikta lūguma ir jāatliek līdz vēlākai sanāksmei (šī sprieduma 20. punktā minētais 1998. gada 10. februāra spriedums lietā Vācija/Komisija, 17. punkts).

53 Visbeidzot, pretēji šobrīd izskatāmās lietas apstākļiem lietā, kas bija pamatā šī sprieduma 20. punktā minētajam 1998. gada 10. februāra spriedumam lietā Vācija/Komisija, attiecīgā komiteja bija pieņēmusi atzinumu, kuru Komisija vēlāk bija ņēmusi vērā (iepriekš šī sprieduma 20. punktā minētais 1998. gada 10. februāra spriedums lietā Vācija/Komisija, 32. punkts; skat. arī pēdējo preambulas apsvērumu Komisijas 1995. gada 31. maija Lēmumā 95/204/EK par Padomes Direktīvas 89/106/EEK attiecībā uz būvizstrādājumiem 20. panta 2. punkta piemērošanu (OV L 129, 23. lpp.), kas tika atcelts ar minēto spriedumu).

54 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmā prasības pamata otrā daļa nav pamatota un tādēļ ir noraidāma, tāpat kā viss pirmais prasības pamats tā kopumā.

Par otro prasības pamatu, kas attiecas uz tiesību normu hierarhijas principa pārkāpumu tiktāl, ciktāl ar apstrīdētās regulas 7. panta 1. punktu ir pārkāpti Regulas Nr. 2371/2002 13. panta noteikumi

Lietas dalībnieku argumenti

55 Spānijas Karaliste atgādina, ka apstrīdētās regulas 7. pants tika pieņemts, lai ieviestu Regulas Nr. 2371/2002 13. panta noteikumus. Tomēr minētais 13. pants attiecas vienīgi uz jaunas jaudas iekļaušanu zvejas flotē, paredzot atšķirīgu pieeju atkarībā no

tā, vai šīs iekļaušanas veikšanai ir saņemts valsts atbalsts vai nav, un kā vienīgo nosacījumu izvirzot pārējās jaudas samazināšanu saskaņā ar noteiktu kārtību. Tajā nekādā ziņā nav paredzēts, ka zvejas flotes jauda tonnās nedrīkst pārsniegt apstrīdētās regulas 7. panta 1. punktā paredzēto formulu. Līdz ar to, lai ieviestu Regulas Nr. 2371/2002 13. pantā paredzēto iekļaušanas un izslēgšanas režīmu, nav jāuzliek dalībvalstīm pienākums ievērot šo formulu.

56 Spānijas Karaliste piebilst, ka Regulas Nr. 2371/2002 11. panta 2. punkts, kas paredz, ka nedrīkst tikt pārsniegti robežlīmeņi, kas izteikti bruto tonnāžā un kW attiecībā uz zvejas jaudu, kura minēta 12. pantā un šīs pašas regulas 11. panta 4. punktā, liecina par to, ka Padome paredz dalībvalstīm ierobežojumus vienīgi attiecībā uz šiem robežlīmeņiem, kurus Komisija ir noteikusi katrai dalībvalstij. Savukārt Regulas Nr. 2371/2002 11. panta 2. punkts nekādā ziņā neļauj ieviest apstrīdētās regulas 7. panta 1. punktā ietvertos ierobežojumus, proti, ierobežojumus attiecībā uz flotes faktisko apjomu, kas izteikts bruto tonnāžā un kW un kas atspoguļo katrai dalībvalstij piederošās flotes faktisko stāvokli.

57 Spānijas Karaliste uzskata, ka Komisijas noteiktie robežlīmeņi attiecībā uz Vairākgadu virzības programmām (turpmāk tekstā — "VVP"), kas tiek īstenotas jau vairākus gadus, ir ievēroti tad, ja dalībvalstis nodrošina, ka to flotes faktiskais apjoms ir mazāks vai vienāds ar noteiktajiem robežlīmeņiem. Tieši tā tas ir Spānijas gadījumā, kuras flotes faktiskais apjoms kopš 1992. gada vienmēr ir bijis zemāks par noteiktajiem robežlīmeņiem. 2003. gada beigās starpība starp Spānijas flotes faktisko apjomu un piemērojamajiem robežlīmeņiem varētu tikt noteikta aptuveni 240 000 bruto tonnāžu apmērā, kas ievērojami pārsniedz atsevišķu dalībvalstu, piemēram, Nīderlandes un Īrijas, kopējo flotes apjomu un kas atbilst 535 067 kW.

58 Šis samazinājums esot Spānijas Karalistes nozīmīgu pūliņu rezultāts un daļēji ir radies saistībā ar samazinājumu sakarā ar valsts atbalsta saņemšanu un pārējā daļā —

saistībā ar samazinājumu bez valsts atbalsta saņemšanas, pateicoties politikai kuģu būvniecības jomā. Tādējādi no iepriekšējā punktā minētajām robežvērtībām, 90 000 bruto tonnāžas un 182 660 kW tika atņemti bez valsts atbalsta.

59 Spānijas Karalistes bilancē tādējādi ir samazinājumi, kas kopš 1997. gada veikti, neizmantojot valsts atbalstu, un kurus tā varētu ņemt vērā, lai izpildītu tās Regulas Nr. 2371/2002 13. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā paredzēto pienākumu kompensēt jaunas jaudas iekļaušanu tās flotē ar samazinājumu bez valsts atbalsta vismaz tādas pašas jaudas apjomā. Tomēr pienākums nepārsniegt faktisko zvejas flotes apjomu, kas pastāvēja 2003. gada 1. janvārī un bija paredzēts apstrīdētās regulas 7. pantā, liedz Spānijas Karalistei šādu iespēju un līdz ar to nodara tai kaitējumu, tostarp salīdzinājumā ar citām dalībvalstīm, kas nav ievērojušas savu pienākumu nodrošināt atbilstību robežlīmeņiem, ko Komisija noteikusi VVP.

60 Turklāt apstrīdētās regulas 7. pants atņem tiesisko nozīmi robežlīmeņu, kas katrai dalībvalstij piemērojami saskaņā ar šīs pašas regulas 4. pantu, noteikšanai, tiktāl, ciktāl Komisija 7. pantā bez Padomes pilnvarojuma ir noteikusi jaunus vairāk ierobežojošus līmeņus.

61 Līdz ar to Spānijas Karaliste uzskata, ka ar apstrīdētās regulas 7. panta pieņemšanu Komisija ir pārkāpusi tiesību normu hierarhijas principu, kas atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai paredz, ka, pieņemot pamatregulas ieviešanas noteikumus, kompetentā Kopienu iestāde nevar pārsniegt pilnvaras, kas tai paredzētas šajā regulā, nedz arī izvairīties no to īstenošanas (Tiesas 1997. gada 13. marta spriedums lietā C-103/96 *Eridania Beghin-Say*, *Recueil*, I-1453. lpp., un 1999. gada 2. marta spriedums lietā C-179/97 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-1251. lpp.).

62 Komisija atzīmē, ka apstrīdētās regulas 7. panta 1. punkts tikai pārvērš formulā Regulas Nr. 2371/2002 11. un 13. panta noteikumus, lai atvieglotu aprēķinus, kas

katras valsts pārvaldes kompetentajam tehniskajam personālam būs jāveic. Šī formula līdz ar to atspoguļo dalībvalstu pienākumu nodrošināt, ka to zvejas jauda tonnās (GT_t), ir zemāka vai vienāda ar 2003. gada 1. janvārī pastāvošo zvejas jaudu (GT_{03}), atrēķinot, pirmkārt, kopējo tādu kuģu tonnāžu, kuri izslēgti no flotes ar valsts atbalstu, kas paredzēts Regulas Nr. 2371/2002 11. panta 4. punktā [– GT_a], un, otrkārt, 35 % no kopējās tādu kuģu tonnāžas, kuru bruto tonnāža ir lielāka nekā 100 bruto tonnas un kuri iekļauti flotē ar valsts atbalstu, kas paredzēts minētās regulas 13. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) daļā [– 0,35 GT_{100}], un pieskaitot, pirmkārt, atbilstoši minētās regulas 11. panta 5. punktam atļauto tonnāžas palielinājumu [+ GT_s] un, otrkārt, atkārtotas flotes lieluma noteikšanas rezultātu [+ Δ (GT – GRT)].

63 Komisija uzskata — no 2003. gada 1. janvāra ieviešot Regulas Nr. 2371/2002 13. pantā paredzēto kompensējošo iekļaušanas un izslēgšanas režīmu, Padome ir noteikusi ierobežojumus faktiskajiem flotes apjomiem, kas Spānijas Karalistes izteiktajos argumentus, šķiet, nav ņemts vērā. Šis ierobežojums neesot atkarīgs no pienākuma nepārsniegt Regulas Nr. 2371/2002 11. panta 2. punktā paredzētos robežlīmeņus, kas tāpat rada katras dalībvalsts flotes faktiskā apjoma ierobežojumu.

64 Attiecībā uz Spānijas Karalistes argumentu saistībā ar to, ka apstrīdētās regulas 7. pants liedz jauno iekļaušanu kompensēšanai ņemt vērā samazinājumus, kas Spānijas zvejas flotē bez valsts atbalsta esot veikti kopš 1997. gada, Komisija atbild, ka formula "no 2003. gada 1. janvāra" Regulas Nr. 2371/2002 13. panta redakcijā ir piemērojama gan jaunas jaudas iekļaušanai flotē, gan ar to saistītajam samazināšanas pienākumam. Tādēļ tieši minētais 13. pants ir tas, kas neļauj ņemt vērā pirms šī datuma veikto jaudas samazinājumu.

65 Tādējādi Spānijas Karalistes apgalvojumiem neesot nekādas saistības ar apstrīdētās regulas 7. pantu un tajos nav ņemti vērā Regulas Nr. 2371/2002 13. panta noteikumi.

Būtībā šie apgalvojumi attiecas uz Padomes apstiprināto režīmu, kas pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam nav konstatējusi nekādu saistību starp to, vai dalībvalsts īsteno ceturtās VVP mērķus vai ne, un iepriekš minētajā 13. pantā paredzētajiem pienākumiem. Spānijas Karaliste attiecīgajā termiņā nav apstrīdējusi Regulu Nr. 2371/2002, ar kuru tika ieviests minētais režīms.

Pirmās instances tiesas vērtējums

66 Ir jāatceras, ka atbilstoši tiesību normu hierarhijas principam regula, ar kuru paredz īstenošanas noteikumus, nevar atkāpties no aktā, kuru ar to paredzēts ieviest, ietvertajiem noteikumiem (Tiesas 1971. gada 10. marta spriedums lietā 38/70 *Deutsche Tradax*, *Recueil*, 145. lpp., 10. punkts, un šī sprieduma 61. punktā minētais 1998. gada 10. februāra spriedums lietā Spānija/Komisija, 20. punkts; Pirmās instances tiesas 1994. gada 27. oktobra spriedums lietā T-64/92 *Chavane de Dalmasy* u.c./Komisija, *Recueil FP*, I-A-227. un II-723. lpp., 52. punkts). Līdz ar to ir jāpārbauda, vai apstrīdētās regulas 7. panta 1. punkta noteikumi atbilst Regulas Nr. 2371/2002 13. pantam, kuru tie ievieš.

67 No lietas dalībnieku rakstveida apsvērumiem izriet, ka to starpā pastāv domstarpības par to, kā ir interpretējams šis pēdējais minētais pants. Komisija uzskata, ka minētā panta 1. punktā ietvertie vārdi "no 2003. gada 1. janvāra" attiecas gan uz iekļaušanu zvejas flotē, gan uz izslēgšanu, lai kompensētu šo iekļaušanu, kā rezultātā var tikt ņemts vērā tikai tas samazinājums, kas veikts, sākot no šā datuma. Spānijas Karaliste savukārt uzskata, ka jebkāds dalībvalsts zvejas flotes jaudas samazinājums, tai skaitā, samazinājums, kas veikts pirms 2003. gada 1. janvāra, var kompensēt iekļaušanu šajā flotē, kas veikta, sākot no šā datuma. Līdz ar to saskaņā ar šo pēdējo minēto interpretāciju vienīgais ar Regulu Nr. 2371/2002 uzliktais ierobežojums dalībvalstu flotēm ir šīs regulas 11. panta 2. punktā paredzētais ierobežojums, proti, robežlīmeņi, ko Komisija ir noteikusi katrai dalībvalstij atbilstoši šīs pašas regulas 12. panta 1. punktam.

68 Ir jākonstatē, ka apstrīdētās regulas 7. panta 1. punkts atbilst interpretācijai, ko Komisija sniegusi attiecībā uz Regulas Nr. 2371/2002 13. panta 1. punktu. Būtībā dalībvalsts var ievērot apstrīdētās regulas 7. panta 1. punktā ietverto matemātisko formulu tikai nodrošinot to, ka jaunas jaudas iekļaušana tās flotē no 2003. gada 1. janvāra tiek kompensēta ar vismaz tāda paša apjoma jaudas samazinājumu, kas veikts pēc šī datuma. Līdz ar to, lai pārliecinātos par šī prasības pamata pamatotību, ir jāpārbauda, vai Komisijas ieteiktā Regulas Nr. 2371/2002 13. panta interpretācija ir pareiza.

69 Pirmās instances tiesa turpmāk norādīto iemeslu dēļ uzskata, ka tā tas patiešām ir.

70 Pirmkārt, jau pati iekļaušanas zvejas flotē kompensācijas ar līdzvērtīgu izslēgšanu režīma sistēma nepārprotami paredz, ka iekļaušana un izslēgšana ir jāņem vērā no viena un tā paša datuma. Iespēja kompensēt jaunu iekļaušanu ar pirms šā datuma veiktu izslēgšanu varētu izraisīt dubultu kompensēšanu gadījumā, ja iepriekš veiktā izslēgšana ir jau tikusi kompensēta ar citu iekļaušanu, kas arī veikta iepriekš. Ar Spānijas Karalistes piedāvāto Regulas Nr. 2371/2002 13. panta interpretāciju, saskaņā ar kuru jaunas jaudas iekļaušana zvejas flotē var tikt kompensēta ne vien ar jaunu izslēgšanu, bet arī ar pirms 1997. gada veiktu izslēgšanu, kas nav kompensēta ar līdzvērtīgu iekļaušanu, netiek apstrīdēta šī sistēma, bet gan paredzēts pārcelt datumu, sākot no kura ir sagatavojama iekļaušanas un izslēgšanas bilance, attiecinot to uz 1997. gadu. Tomēr kā to pamatoti norāda Komisija, šādai interpretācijai nav nekāda pamatojuma Regulas Nr. 2371/2002 13. panta 1. punktā, kurā paredzēta iekļaušanas un izslēgšanas režīma izveidošana no 2003. gada 1. janvāra.

71 Otrkārt, no Regulas Nr. 2371/2002 preambulas 12. apsvēruma nepārprotami izriet, ka "valstu iekļaušanas/izslēgšanas režīma izveidošana" ir viens no īpašajiem instrumentiem, kas ļauj sasniegt Kopienas zvejas flotes samazināšanas mērķi un kas ietver arī robežlīmeņu noteikšanu zvejas jaudai, ko nedrīkst pārsniegt. Tomēr

tāda Regulas Nr. 2371/2002 13. panta interpretācija, saskaņā ar kuru dalībvalsts var kompensēt kuģu iekļaušanu tās zvejas flotē, kas veikta pēc 2003. gada 1. janvāra, ar izslēgšanu, kas nav bijusi kompensēta pirms šī datuma, būtu pretrunā šim iepriekš minētajam mērķim. Šāda interpretācija ļautu dalībvalstij sava valsts iekļaušanas un izslēgšanas režīma ietvaros palielināt savas zvejas flotes jaudu salīdzinājumā ar to, kas pastāvēja 2003. gada 1. janvārī, un līdz ar to neļautu sasniegt Regulā Nr. 2371/2002 paredzēto mērķi, kas ir — panākt vispārēju Kopienas zvejas flotes samazinājumu.

72 Treškārt, Regulas Nr. 2371/2002 13. panta 1. punktā ietvertā atsauce uz "iepriekšējo" izslēgšanu, kas jāņem vērā, nekādā ziņā nenozīmē, ka šī izslēgšana var būt notikusi pirms 2003. gada 1. janvāra. Šī termina mērķis vienkārši ir izslēgt iespēju kompensēt kādu iekļaušanu ar pēc tās notikušu izslēgšanu. Šāda iespēja, kas vienkāršā iekļaušanas/izslēgšanas režīmā nav izslēgta, būtu pretēja mērķim samazināt Kopienas zvejas floti, jo tā nozīmētu šīs flotes palielinājumu, kaut arī tas būtu īslaicīgs, tik ilgi, kamēr vēl nav veikta izslēgšana, kurai būtu jākompensē iepriekšējā iekļaušana. Šāda iespēja turklāt varētu radīt vairākas praktiska rakstura problēmas, tostarp gadījumā, ja nākotnē paredzēta izslēgšana, kuras mērķis ir kompensēt jau veiktu iekļaušanu, netiek īstenota.

73 Ceturtkārt, Komisijas atbalstīto Regulas Nr. 2371/2002 13. panta interpretāciju apstiprina Padomes 2004. gada 28. jūnija Regula (EK) Nr. 1242/2004, ar ko jaunajām dalībvalstīm piešķir atkāpes no dažiem Regulas (EK) Nr. 2371/2002 noteikumiem par zvejas flotu robežlīmeņiem (OV L 236, 1. lpp.). Regulā Nr. 1242/2002 attiecīgajām dalībvalstīm būtībā nav noteikti robežlīmeņi, uzskatot, ka šāda noteikšana būtu nelietderīga, jo šo valstu zvejas flotu jaudas uzturēšana attiecīgajā līmenī to pievienošanās brīdī 2004. gada 1. maijā jau bija pilnībā nodrošināta ar Regulas Nr. 2371/2002 13. pantā paredzēto iekļaušanas/izslēgšanas režīmu (skat. Regulas Nr. 1242/2004 preambulas 2., 3. un 4. apsvērumu). Gadījumā, ja, kā to apgalvo Spānijas Karaliste, vienīgais ar Regulu Nr. 2371/2002 dalībvalstīm paredzētais ierobežojums attiektos uz robežlīmeņu ievērošanu, Regulai Nr. 1242/2004 vajadzēja noteikt robežlīmeņus arī attiecībā uz jaunajām dalībvalstīm.

Šī attīstība līdz ar to, šķiet, apstiprina Komisijas aizstāvēto nostāju, saskaņā ar kuru robežlīmeņiem ir faktiska vērtība tikai attiecībā uz tām dalībvalstīm, kas tos 2003. gada 1. janvārī pārsniedza, un tie kļūst nelietderīgi tiklīdz visas dalībvalstis ir tos ievērojušas.

74 Piektkārt, Komisijas aizstāvēto attiecīgā panta interpretāciju apstiprina Regulas Nr. 2371/2002 sagatavošanas dokumenti. No Padomes prezidentūras 2002. gada 12. decembra dokumenta Nr. 15414/02, — kas apkopoja dažādu valstu delegāciju nostājas par projektu, kas kļuva par Regulu Nr. 2371/2002, un kas tika nodots atklātībā ar šīs iestādes dokumentu reģistra palīdzību, — izriet, ka sešas dalībvalstis, proti, Grieķijas Republika, Spānijas Karaliste, Francijas Republika, Somijas Republika, Itālijas Republika un Portugāles Republika, bija paziņojušas, ka no priekšlikuma 12. panta (pašlaik — Regulas Nr. 2371/2002 13. pants) ir nepārprotami jāizriet, ka tā mērķis ir izvairīties no robežlīmeņu pārsniegšanas. Pirmās instances tiesa tiesas sēdē, vispirms izsniedzot šī dokumenta kopiju tiesvedības valodā lietas dalībniekiem un uzaicinot tos izteikt savus iespējamos apsvērumus, nolēma pievienot šo dokumentu lietas materiāliem, par ko tika izdarīts attiecīgs ieraksts tiesas sēdes protokolā. Spānijas Karaliste neizteica nekādus komentārus par šo dokumentu.

75 Tāpat arī Eiropas Parlaments savā likumdošanas rezolūcijā attiecībā uz šo projektu (Eiropas Parlamenta Likumdošanas rezolūcija par priekšlikumu Padomes regulai par zivsaimniecības resursu saglabāšanu un ilgtspējīgu izmantošanu saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku, COM(2002) 185 — C5-0313/2002 — 2002/0114(CNS) (OV 2004, C 27 E, 112. lpp.)) bija ietvēris grozījumu Nr. 42, lai aizstātu vārdus "iekļaušanas flotē kopējā zvejas jauda nevienā brīdī nedrīkst pārsniegt kopējo izslēgšanas no flotes zvejas jaudu", kas bija ietverti regulas priekšlikumā, kuru Komisija nosūtīja Padomei, ar vārdiem "ka netiek pārsniegti robežlīmeņi". Tomēr ir jākonstatē, ka Padome šos priekšlikumus nebija ņēmusi vērā tās galīgi pieņemtajā Regulas Nr. 2371/2002 13. panta redakcijā.

76 Attiecībā uz Spānijas Karalistes argumentu saistībā ar to, ka dalībvalstis, kas ir pilnībā ievērojušas noteiktos robežlīmeņus, tiek sodītas ar to zvejas flotes jaudas, kas pastāvēja 2003. gada 1. janvārī, transformāciju uz tādu līmeni, ko turpmāk vairs nedrīkst pārsniegt, ir jākonstatē, ka, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, šādas sekas tieši izriet no Regulas Nr. 2371/2002 13. panta. Kā to pamatoti ir norādījusi Komisija, Spānijas Karaliste nav nedz noteiktajā termiņā apstrīdējusi šo pēdējo minēto noteikumu, nedz arī Pirmās instances tiesā izvirzījusi iebildumu par tā prettiesiskumu.

77 Līdz ar to pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam ar apstrīdētās regulas 7. panta 1. punktu nepārkāpj Regulas Nr. 2371/2002 13. pantu. Tādēļ otrais prasības pamats ir noraidāms kā nepamatots.

Par trešo prasības pamatu, kas attiecas uz tiesību normu hierarhijas principa pārkāpumu tiktāl, ciktāl ar apstrīdētās regulas 7. panta 1. punktu ir pārkāpti Regulas Nr. 2371/2002 11. panta noteikumi

Lietas dalībnieku argumenti

78 Spānijas Karaliste norāda, ka Regulas Nr. 2371/2002 11. panta 5. punkts tieši atļauj dalībvalstīm, izveidojot iekļaušanas un izslēgšanas bilanci saskaņā ar šīs pašas regulas 13. pantu, neņemt vērā zvejas kuģu, kuru vecums ir pieci gadi vai vairāk, tonnāžas palielinājumu, kas radies no kuģa galvenā klāja modernizācijas, lai uzlabotu drošību uz kuģa, darba apstākļus, higiēnu un produktu kvalitāti. Tomēr apstrīdētās regulas 7. panta 1. punkts starp apstākļiem, kas jāņem vērā, nosakot dalībvalsts zvejas flotes jaudu tonnās, ietver faktoru GT_s, kas atbilst attiecīgajam palielinājumam. Līdz ar to, ietverot šo faktoru, kas saskaņā ar Regulas Nr. 2371/2002 11. panta 5. punkta

noteikumiem būtu izslēdzams, apstrīdētās regulas 7. pants pārkāpj tiesību normu hierarhijas principu, kā arī šī sprieduma 61. punktā minēto Tiesas judikatūru.

79 Komisija norāda, ka šis prasības pamats liecina par to, ka Spānijas Karaliste nav izpratusi apstrīdētās regulas 7. panta 1. punkta piemērojamību. Pēc Komisijas domām, ja GT_s faktors nebūtu iekļauts šajā noteikumā paredzētajā matemātiskajā formulā, tonnāžas palielinājums saistībā ar modernizāciju būtu jākompensē ar līdzvērtīgas flotes jaudas izslēgšanu. Šīm sekām būtu Regulas Nr. 2371/2002 11. panta 5. punktā paredzētajam rezultātam pretējs efekts. Tādējādi GT_s faktors, pirms kura ir + zīme, būtu jāiekļauj apstrīdētās regulas 7. panta 1. punktā ietvertajā formulā. Šis pants tikai pārveidoja tādu jaudas neņemšanu vērā, kas radusies no kuģu modernizācijas darbībām un kas paredzēta Regulas Nr. 2371/2002 11. panta 5. punktā, matemātiskā formulā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

80 Kā to pamatoti norādījusi Komisija, šis prasības pamats ir balstīts uz kļūdainu apstrīdētās regulas 7. panta 1. punktā paredzētās matemātiskās formulas iedarbības izpratni. Lai nodrošinātu atbilstību šai formulai, katrai dalībvalstij ir jānodrošina, ka tās zvejas flotes jauda tonnās (GT_t) ir vienāda vai mazāka nekā 2003. gada 1. janvāra zvejas jauda (GT_{03}).

81 Tomēr Regulas Nr. 2371/2002 11. panta 5. punktā paredzētā zvejas kuģu modernizācija nozīmē flotes jaudas palielinājumu (GT_s), kā rezultātā faktiskā jauda

(GT_t), pievienojot attiecīgo palielinājumu, kļūst lielāka par 2003. gada 1. janvārī pastāvošo (GT_{03}). Lai saglabātu līdzsvara situāciju, apstrīdētās regulas 7. panta 1. punktā paredzētā formula paredz, ka GT_t faktors tiek salīdzināts ar GT_{03} faktoru, kam pievienots GT_s faktors ($GT_{03} + GT_s$).

82 No tā izriet, ka pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam no Regulas Nr. 2371/2002 11. panta 5. punkta izrietošais pienākums neņemt vērā šajā noteikumā paredzēto jaudas palielinājumu paredz GT_s faktora pievienošanu GT_{03} faktoram apstrīdētās regulas 7. panta 1. punktā paredzētajā formulā. Regulas Nr. 2371/2002 11. panta 5. punkta noteikumi būtu pārkāpti tieši pretējā gadījumā, jo attiecīgajai dalībvalstij šajā gadījumā būtu pienākums samazināt savu zvejas floti apjomā, kas ir vismaz vienāds ar palielinājumu modernizācijas dēļ, lai samazinātu tās jaudu (GT_t) un nepārsniegtu 2003. gada 1. janvārī pastāvošo jaudu (GT_{03}).

83 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka šis prasības pamats ir noraidāms kā nepamatots.

Par ceturto prasības pamatu, kas attiecas uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

84 Spānijas Karaliste apgalvo, ka ir pārkāpts tiesiskās paļāvības aizsardzības princips, jo apstrīdētā regula ir piemērojama ar atpakaļejošu spēku, tas ir, no 2003. gada 1. janvāra, kas var nodarīt kaitējumu ieinteresēto personu interesēm. Savā replikā

Spānijas Karaliste precizēja, ka kaitējums ieinteresētajām personām izriet no tā, ka apstrīdētajā regulā ir ieviests jauns ierobežojums zvejas flotes faktiskajam apjomam, kas nav paredzēts Regulā Nr. 2371/2002. Pastāvot šādiem apstākļiem, Spānijas Karaliste uzskata, ka arguments, saskaņā ar kuru apstrīdētās regulas atpakaļejošā iedarbība ir pamatota, jo tajā ir tikai noteikti Regulas Nr. 2371/2002, kas stājās spēkā 2003. gada 1. janvārī, īstenošanas noteikumi, nav atbilstošs, jo iespējamās ieinteresētās personas nevarēja uzminēt jaunos ierobežojumus, ko Komisija paredzēja ieviest.

85 Komisija apgalvo, ka šis prasības pamats ir acīmredzami nepieņemams, jo tas nav atbilstošs Tiesas Reglamenta 38. panta 1. punkta c) apakšpunktam un ar to saistītajai judikatūrai. Pēc Komisijas domām, galvenie faktiskie un tiesiskie elementi, ar kuriem šī prasība ir pamatota, nekādi neizriet no prasības pieteikuma, jo Spānijas Karaliste ir tikai norādījusi uz hipotētiska rakstura kaitējumu, kas ieinteresētajām personām rodas no apstrīdētās regulas atpakaļejošās iedarbības, skaidri nenorādot nedz šīs personas, nedz arī izskaidrojot, kāds ir to ciestā kaitējuma raksturs un izcelsme.

86 Pakārtoti Komisija uzskata, ka šis prasības pamats nav pamatots. Komisija norāda, ka judikatūrā izņēmuma kārtā tiek atļauta Kopienu tiesību akta stāšanās spēkā pirms tā publikācijas, ja sasniedzamais mērķis to prasa un ir pienācīgi ievērota ieinteresēto personu tiesiskā paļāvība (Tiesas 1979. gada 25. janvāra spriedumi lietā 98/78 *Racke*, *Recueil*, 69. lpp., 20. punkts, un lietā 99/78 *Weingut Decker*, *Recueil*, 101. lpp., 8. punkts; 1990. gada 9. janvāra spriedums lietā C-337/88 *SAFA*, *Recueil*, I-1. lpp., 13. punkts; 1991. gada 11. jūlija spriedums lietā C-368/89 *Crispoltoni*, *Recueil*, I-3695. lpp., 17. punkts; 1997. gada 20. novembra spriedums lietā C-244/95 *Moskof*, *Recueil*, I-6441. lpp., 77. punkts, un 2001. gada 22. novembra spriedums lietā C-110/97 Nīderlande/Padome, *Recueil*, I-8763. lpp., 151. punkts). Šajā lietā tiktāl, ciktāl apstrīdētās regulas vienīgais mērķis ir noteikt Regulā Nr. 2371/2002 paredzēto pienākumu īstenošanas kārtību, nepievienojot nekādu jaunu elementu, apstrīdētās regulas piemērošanas datums nevar būt citādāks kā vien Regulas Nr. 2371/2002 spēkā stāšanās datums, proti, 2003. gada 1. janvāris.

87 Komisija norāda, ka Spānijas Karalistes argumenti, saskaņā ar kuriem apstrīdētā regula ir ieviesusi Regulā Nr. 2371/2002 neparedzētus pasākumus, ir balstīta uz kļūdainu pieņēmumu, jo jaunais ierobežojums, kas šķietami ieviests ar apstrīdētajā regulā ietverto atsauci uz zvejas flotes faktisko apjomu, ir tikai Regulas Nr. 2371/2002 13. pantā paredzētā iekļaušanas/izslēgšanas režīma piemērošana, kā Komisija to ir izskaidrojusi savā atbildē uz otro prasības pamatu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

88 Tiesas Reglamenta 38. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts, ka prasības pieteikumā ir jānorāda strīda priekšmets un pamatu kopsavilkums. Šī noteikuma redakcija ir identiska Pirmās instances tiesas reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta redakcijai un abi šie noteikumi tikai atkārto prasību, kas ietverta Tiesas Statūtu 21. pantā, kas ir piemērojams gan attiecībā uz prasībām, kas celtas Tiesā, gan Pirmās instances tiesā (Tiesas 2006. gada 18. jūlija spriedums lietā C-214/05 P *Rossi*/ITSB, Krājums, I-7057. lpp., 36. punkts).

89 No iepriekš minētajiem noteikumiem izriet, ka faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz kuriem ir balstīta prasība, prasības pieteikumā ir jānorāda loģiskā un saprotamā veidā un tie ir jānorāda pietiekami skaidri un precīzi, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un Kopienu tiesa veikt tās kontroli (Tiesas 2003. gada 9. janvāra spriedums lietā C-178/00 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-303. lpp., 6. punkts, un 2004. gada 14. oktobra spriedums lietā C-55/03 Komisija/Spānija, Krājumā nav publicēts, 23. punkts). Atsaukšanās vienīgi uz to Kopienu tiesību principu, uz kura pārkāpumu tiek norādīts, nenorādot tos faktiskos un tiesiskos apstākļus, uz kuriem šis apgalvojums balstīts, neatbilst šai prasībai (šajā sakarā skat. Tiesas 2005. gada 15. septembra spriedumu lietā C-199/03 Īrija/Komisija, Krājums, I-8027. lpp., 51. punkts).

90 Šajā lietā Spānijas Karaliste savā prasības pieteikumā ir tikai izteikusi apgalvojumu, ka apstrīdētās regulas spēkā stāšanās datuma noteikšana 2003. gada 1. janvārī ir uzskatāma par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, jo tas varēja nodarīt kaitējumu ieinteresētajām personām, bet nav norādījusi tos faktiskos un tiesiskos apstākļus, kas ļauj konstatēt, pirmkārt, iespējamo nodarīto kaitējumu un, otrkārt, attiecīgās ieinteresētās personas. Pastāvot šādiem apstākļiem, kā to arī pamatoti atzīmē Komisija, šis prasības pamats neatbilst iepriekš minētajiem Tiesas un Pirmās instances tiesas reglamentu noteikumos paredzētajām prasībām un ir noraidāms kā nepieņemams.

91 Katrā ziņā Spānijas Karalistes replikā ietvertā argumentācija šī prasības pamata pamatojumam, saskaņā ar kuru ieinteresētajām personām nodarītais kaitējums izriet no jauna ierobežojuma dalībvalstu zvejas flotei ieviešanas apstrīdētajā regulā, kas nav bijis paredzēts Regulā Nr. 2371/2002, ir uzskatāma tikai par otrā prasības pamata ietvaros izvirzītas argumentācijas atkārtojumu, kas attiecās uz tiesību normu hierarhijas principa pārkāpumu. Tomēr, kā jau iepriekš norādīts, šis prasības pamats nav pamatots un ir noraidāms.

92 Turklāt tiktāl, ciktāl zvejas flotes iekļaušanas un izslēgšanas režīms, kas paredzēts Regulas Nr. 2371/2002 13. pantā, stājās spēkā 2003. gada 1. janvārī, ar apstrīdētās regulas piemērošanu, sākot no šā datuma, pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam nevar pārkāpt ieinteresēto personu iespējamo tiesisko paļāvību.

93 No visa iepriekš minētā izriet, ka šis prasības pamats ir noraidāms.

Par piekto prasības pamatu, kas attiecas uz apstrīdētās regulas iespējami patvaļīgo raksturu

Lietas dalībnieku argumenti

94 Spānijas Karaliste apgalvo, ka apstrīdētās regulas 6. pants ierobežo tādu kuģu samazināšanas ņemšanu vērā, kas veikta laika posmā no 2000. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim, ieviešot iepriekš Regulā Nr. 2371/2002 nepastāvošu ierobežojumu. Spānijas Karaliste uzskata, ka robežlīmeņi, tāpat kā VVP attiecas uz 1997. gadu. Turklāt no frāzes "tiek kompensēta ar iepriekšējo samazinājumu bez valsts atbalsta", kas izmantota Regulas Nr. 2371/2002 13. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, izriet, ka nepastāvēja nekāds ierobežojums laikā, lai ņemtu vērā jau veikto samazinājumu. Līdz ar to apstrīdētajā regulā paredzētais ierobežojums esot patvaļīgs.

95 Spānijas Karaliste uzskata, ka ar apstrīdēto regulu tai piemērotie robežlīmeņi ir nepieļaujami, jo Komisija šajā regulā ir ieviesusi jaunu noteikumu, kura rezultātā robežlīmeņu kā flotes pārvaldīšanas elementa izmantošana kļūst nederīga, un Spānijas Karaliste tiek sodīta ar samazinājumu 240 000 bruto tonnu apmērā, lai gan attiecībā uz Nīderlandi, Īriju un Apvienoto Karalisti ir tikuši atļauti ievērojami tonnāžas palielinājumi.

96 Komisija ar pieņemto nostāju, pēc Spānijas Karalistes domām, patvaļīgi pārkāpj Spānijas Karalistes leģitīmās intereses, sajaucot jēdzienus robežlīmenis un faktiskais flotes apjoms. Komisijas plašā diskrecionārā vara, novērtējot sarežģītas ekonomiskās situācijas, neatbrīvo to no pienākuma ievērot Padomes regulas, kā arī pašai savas regulas un nepamato nedz ierobežojošu to tiesību interpretēšanu, ko Spānijas Karaliste ieguvusi, īstenojot ceturtās VVP mērķus, nedz arī tās pielīdzināšanu tām

dalībvalstīm, kas nav izpildījušas savus pienākumus, attiecībā uz samazinājumiem piemērojot tai tādu pašu attieksmi, kas ir degradējoša un nepieņemama.

97 Komisija apgalvo, ka apstrīdētās regulas 6. pants ir uzskatāms par izņēmumu no Regulas Nr. 2371/2002 13. panta, kurā nav paredzēti pārejas noteikumi un kas principā no 2003. gada 1. janvāra aizliedz jaunu kuģu iekļaušanu zvejas flotē, kura netiek kompensēta ar samazinājumu vismaz tādas pašas jaudas apjomā. 6. pants tikai nodrošina pāreju no iepriekš pastāvošā iekļaušanas un izslēgšanas režīma uz jauno sistēmu, ņemot vērā administratīvās kuģu būvniecības atļaujas, kuras iepriekš piešķīrusi dalībvalsts. Līdz ar to 6. pants aizsargā tādas atļaujas, kas piešķirta laika posmā no 2000. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim, īpašnieku tiesības, neveicot iepriekšēju samazinājumu vismaz tādas pašas jaudas apjomā, iekļaut to jauno kuģi attiecīgās dalībvalsts zvejas flotē. Šis noteikums tādējādi aizsargā to kuģu īpašnieku, kuri ir saņēmuši būvniecības atļauju, tiesisko paļāvību.

98 Ierobežotā laika posmā piešķirto atļauju ņemšana vērā ir pamatojama ar apstrīdētās regulas 6. panta izņēmuma raksturu. Komisija šajā kontekstā norāda, ka sākotnējā priekšlikumā šis laika posms bija noteikts viena gada apmērā, proti, no 2002. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim. Tomēr pēc vairāku dalībvalstu, tai skaitā Spānijas Karalistes, izteiktajiem apsvērumiem un ņemot vērā informāciju, ko pēc Komisijas lūguma bija iesniegušas zivsaimniecības jomā kompetentās valsts iestādes, Komisija nolēma pagarināt šo references periodu no viena līdz trīs gadiem.

99 Šis trīs gadu laika posms atbilst objektīviem kritērijiem, proti, laikam, kas pagājis no administratīvās būvatļaujas piešķiršanas līdz kuģa iekļaušanai zvejas flotē, ko Komisija atbilstoši savai pieredzei un ņemot vērā visus starpposmus, kā, piemēram, līguma noslēgšana, kuģa būvniecība un nodošana ekspluatācijā, ir noteikusi aptuveni trīs gadu garumā. References perioda sākuma noteikšana 2000. gada 1. janvārī

turklāt atbilst vairākgadu programmas sākumam attiecībā uz strukturālajiem pasākumiem zivsaimniecības nozarē, kas apstiprināta 2000.–2006. gada laika posmam.

100 No tā izriet, ka Spānijas Karalistes apgalvojums, saskaņā ar kuru references periodam, lai ņemtu vērā administratīvās atļaujas, kas piešķirtas pirms 2003. gada 1. janvāra, ir jāsākas 1997. gadā, nav pieņemams.

101 Komisija uzskata, ka Spānijas Karaliste ar šo apgalvojumu mēģina attiecināt izņēmumu, kas paredzēts attiecībā uz gadījumiem, kad valsts administratīvā atļauja bija piešķirta iepriekš un tai pirms 2003. gada 1. janvāra nesekoja faktiska jauna kuģa iekļaušana flotē, arī uz visām izslēgšanām, kas tās flotē bija notikušas kopš 1997. gada. Jebkurā gadījumā Spānijas Karaliste nav apgalvojusi, ka kuģiem, kas 2003. gada 1. janvārī vēl nebija iekļauti flotē, administratīvās būvatļaujas bija piešķirtas pirms 2000. gada 1. janvāra.

102 Komisija uzskata, ka Spānijas Karaliste ar šo apgalvojumu vēlas vispārināt apstrīdētās regulas 6. pantā ietverto pārejas un izņēmuma rakstura noteikumu, tādējādi pārkāpjot Regulas Nr. 2371/2002 13. pantu un Komisijai paredzētos pienākumus šī noteikuma īstenošanas kārtības noteikumu pieņemšanas laikā.

103 Komisija turklāt atgādina plašo diskrecionāro varu, kas Kopienu likumdevējam atbilstoši judikatūrai pastāv apstākļos, kad ir jānovērtē ekonomiski sarežģīta situācija, kā, piemēram, kopējās lauksaimniecības un zivsaimniecības politikas gadījumā (Tiesas 1998. gada 19. februāra spriedums lietā C-4/96 *NIFPO* un *Northern Ireland Fishermen's Federation*, *Recueil*, I-681. lpp., 41. un 42. punkts, un 2001. gada

25. oktobra spriedums lietā C-120/99 Itālija/Padome, *Recueil*, I-7997. lpp., 44. punkts). Komisija uzskata, ka šajā lietā Spānijas Karaliste nav iesniegusi nekādus pierādījumus tam, ka Komisija būtu acīmredzami pārkāpusi šo diskrecionāro varu.

104 Visbeidzot, Komisija precizē, ka tonnāžas palielinājums citām dalībvalstīm, uz kuru atsaucas Spānijas Karaliste, atbilda ceturtās VVP mērķu pārskatīšanai, ko šīs valstis bija lūgušas pirms 2002. gada 31. decembra un attiecībā uz kuru 2003. gada 1. janvārī vēl nebija pieņemts neviens lēmums. Tomēr Spānijas Karaliste nebija iesniegusi šādu lūgumu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

105 Lauksaimniecības politikas jomā, kas saskaņā ar EKL 32. panta 1. punktu ietver arī zivsaimniecību, iestādēm, ņemot vērā atbildību, ko tām uzliek Līgums, judikatūrā ir paredzēta plaša diskrecionārā vara (Tiesas 1987. gada 11. marta spriedums lietā 265/85 *Van den Bergh en Jurgens*/Komisija, *Recueil*, 1155. lpp., 31. punkts; 1992. gada 8. aprīļa spriedums lietā C-256/90 *Mignini*, *Recueil*, I-2651. lpp., 16. punkts, un iepriekš 103. punktā minētais spriedums lietā *NIFPO* un *Northern Ireland Fishermen's Federation*, 57. punkts).

106 Tomēr judikatūrā ir arī atzīts, ka gadījumā, ja, pārbaudot kāda pasākuma noteikumus, tiek atklāta patvaļīga nevienlīdzīga attieksme, proti, tāda atšķirīga attieksme, kurai nav pietiekama pamatojuma un kas nav pamatota ar objektīviem kritērijiem (Tiesas 1982. gada 15. septembra spriedums lietā 106/81 *Kind*/EEK, *Recueil*, 2885. lpp., 22. punkts, un 1990. gada 13. novembra spriedums lietā C-370/88 *Marshall*, *Recueil*, I-4071. lpp., 24. punkts; Pirmās instances tiesas 2001. gada 20. marta spriedums lietā T-52/99 *T. Port*/Komisija, *Recueil*, II-981. lpp., 82. punkts), šis pasākums ir jāatceļ, jo ir pārkāpts EKL 34. panta 2. punkta otrajā daļā paredzētais diskriminācijas aizliegums, kas paredz, ka līdzīgas situācijas nedrīkst

izvērtēt dažādi, ja vien šādai pieejai nav objektīva pamata (iepriekš 103. punktā minētais spriedums lietā *NIFPO* un *Northern Ireland Fishermen's Federation*, 58. punkts, un Tiesas 1994. gada 5. oktobra spriedums lietā C-280/93 Vācija/Padome, *Recueil*, I-4973. lpp., 67. punkts).

107 Līdz ar to tagad ir jāpārbauda, vai apstrīdētās regulas 6. pantā ietvertais noteikums rada patvaļīgu atšķirīgu attieksmi. Šajā kontekstā ir jāatzīmē, ka šis noteikums ir uzskatāms par izņēmumu no Regulas Nr. 2371/2002 13. pantā paredzētā noteikuma, kas paredz, ka iekļaušanas un izslēgšanas kompensēšanas režīma ietvaros ir jāņem vērā dalībvalsts faktiskā zvejas flotes jauda, kas pastāvēja 2003. gada 1. janvārī. Apstrīdētās regulas 6. pantam apvienojumā ar minētās regulas II pielikumu, kurā paredzēti noteikumi zvejas jaudas aprēķināšanai tonnāžas (GT_{03}) un jaudas (kW_{03}) izteiksmē 2003. gada 1. janvārī, būtībā ir tāds rezultāts, ka zvejas kuģi, kas tiek iekļauti zvejas flotē pēc šī datuma, tiek uzskatīti par tādiem, kas jau ir minētās flotes sastāvdaļa šajā datumā, ja ir izpildīti nosacījumi, kas paredzēti minētajā 6. pantā par administratīvas būvatļaujas esamību, ko attiecīgā dalībvalsts izsniegusi laika posmā no 2000. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim, un par maksimālā trīs gadu laika posma ievērošanu starp šī lēmuma pieņemšanu un kuģa iekļaušanu flotē.

108 Kā tas izriet no apstrīdētās regulas preambulas 8. apsvēruma un Komisijas sniegtajiem paskaidrojumiem, šis izņēmums tika ieviests, lai nodrošinātu pāreju no iepriekš pastāvošā iekļaušanas un izslēgšanas režīma uz jauno sistēmu, kas ieviesta ar Regulu Nr. 2371/2002. Konkrētāk runājot, Komisija ar attiecīgo izņēmumu ir vēlējusies nodrošināt to kuģu īpašnieku leģitīmās tiesiskās paļāvības aizsardzību, kas bija saņēmuši zvejas kuģa būvatļauju valsts iekļaušanas/izslēgšanas režīma ietvaros, par kuru bija paziņots atbilstoši Lēmuma 97/413 6. pantam, bet kuru attiecīgais kuģis nevarēja tikt iekļauts attiecīgās dalībvalsts zvejas flotē pirms 2003. gada 1. janvāra. Ņemot vērā, ka Regulā Nr. 2371/2002 nav ietverti pārejas noteikumi, kas reglamentētu šāda veida situāciju, kuģa iekļaušana attiecīgās dalībvalsts zvejas flotē pēc 2003. gada 1. janvāra, nepastāvot šim izņēmumam, būtu iespējama tikai tad, ja tā būtu saistīta ar cita kuģa, kam ir vismaz tāda pati jauda, izslēgšanu.

109 Tā kā šāds nosacījums laikā, kad atļauja tika piešķirta, nebija paredzams, ar vēlāku tā ieviešanu tiktu pārkāpta administratīvās atļaujas īpašnieku tiesiskā paļāvība, kas ir investējuši nozīmīgas summas zvejas kuģa būvniecībai, kura iekļaušana zvejas flotē kļūtu problemātiska. Tādējādi apstrīdētās regulas 6. pants ļāva iekļaut šādu kuģi zvejas flotē arī pēc 2003. gada 1. janvāra, tomēr ar nosacījumu, ka administratīvā būvatļauja tika izsniegta references perioda laikā no 2000. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim un ka kuģis tika reģistrēts vēlākais trīs gadus pēc administratīvā lēmuma pieņemšanas par tā būvniecības atļaušanu. Komisijas sākotnēji ierosinātais references periods viena gada apmērā (no 2002. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim), pamatojoties uz atsevišķu dalībvalstu lūgumu, tika pagarināts līdz trīs gadiem, lai tas sakristu ar VVP sākumu 2000.–2006. gadam. Turklāt maksimālā trīs gadu perioda paredzēšana no lēmuma par administratīvās būvatļaujas piešķiršanu līdz jaunā zvejas kuģa iekļaušanai zvejas flotē, kā to arī ir norādījusi Komisija, atbilst parastajam šāda kuģa būvniecības ilgumam.

110 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, apstrīdētās regulas 6. pantā ietvertais izņēmums nevar tikt uzskatīts par patvaļīgu. Gluži pretēji, tā pamatā ir objektīvi kritēriji un to pilnībā pamato nepieciešamība aizsargāt zvejas kuģu būvatļauju, kas izsniegtas pirms Regulas Nr. 2371/2002 spēkā stāšanās, īpašnieku tiesisko paļāvību.

111 Spānijas Karalistes argumenti nevar atspēkot šo secinājumu. Šajā kontekstā ir jānorāda, ka argumenta attiecībā uz izskatāmo prasības pamatu, kas ir ietverts Spānijas Karalistes rakstveida apsvērumos, apjomu ir grūti novērtēt un ka Spānijas Karaliste, kā šķiet, tikai atkārto savus nepamatotos apgalvojumus, kas izvirzīti otrā prasības pamata atbalstam. Konkrētāk runājot, Spānijas Karaliste savos rakstveida apsvērumos ir norādījusi, ka apstrīdētā regula ļauj ņemt vērā samazinājumu, kas veikts laika posmā no 2000. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim, lai gan šis laika posms bija jāattiecina uz 1997. gadu. Šajā kontekstā vispirms ir jāsecina, ka iepriekš minētajā laika posmā veiktā samazinājuma ņemšana vērā apstrīdētajā regulā

ir atļauta tikai tiktāl, ciktāl šī samazinājuma rezultātā tika piešķirtas atbilstošas administratīvas būvatļaujas un ka būvējamie kuģi 2003. gada 1. janvārī vēl nebija iekļauti zvejas flotē.

112 Turklāt references perioda pagarināšanai līdz 1997. gadam lietderīga iedarbība būtu tikai tad, ja vienlaicīgi laika posms no atļaujas piešķiršanas brīža un kuģa reģistrēšanas, kas paredzēts apstrīdētās regulas 6. pantā, trīs gadu vietā būtu noteikts vismaz sešu gadu apmērā. Šāds laika posms zvejas kuģa būvniecībai pirmajā mirklī šķiet pārmērīgs un neatbilst šāda kuģa parastajam būvniecības ilgumam. Papildus tam Spānijas Karaliste savos rakstveida apsvērumos nekādā veidā nav pievērsusies jautājumam par zvejas kuģa būvniecības ilgumu un tādējādi nav norādījusi iemeslus, kādēļ būtu jānosaka ilgāks būvniecības periods.

113 Tiesas tiesā Spānijas Karaliste apstiprināja, ka piecu gadu būvniecības perioda noteikšana bija nepieciešama Spānijai, jo, pirmkārt, saskaņā ar pirms Regulas Nr. 2371/2002 spēkā stāšanās piemērojamajiem Spānijas tiesību aktiem būvatļaujas īpašniekiem tika dots piecu gadu termiņš to jaunā kuģa uzbūvēšanai un iekļaušanai Spānijas zvejas flotē un, otrkārt, lielā šādu kuģu būvniecības pieprasījuma Spānijā un ierobežotā pieejamo būvlaukumu skaita dēļ šajā valstī vidējais šāda veida kuģu būvniecības laika posms patiešām bija pieci gadi.

114 Komisija uz to atbildēja, ka tā no dalībvalstīm, kas bija lūgušas pagarināt sākotnēji piedāvāto būvniecības periodu, nebija saņēmusi nekādu objektīvu un precīzu informāciju, kas ļautu noteikt piešķiramā pagarinājuma precīzo ilgumu. Pastāvot šādiem apstākļiem, Komisija, ņemot vērā tās ekspertu aprēķinus, secināja, ka trīs gadu laika posms bija pilnībā pietiekams šāda veida kuģa uzbūvēšanai.

115 Spānijas Karaliste ir apstrīdējusi šos apgalvojumus, norādot, ka tās delegācija ir paudusi savu nostāju šajā jautājumā Komitejas sanāksmē, kas notika pirms apstrīdētās regulas pieņemšanas. No Komitejas 2003. gada 16. jūlija sanāksmes protokola izriet, ka Spānija savas uzstāšanās laikā patiešām bija norādījusi, ka Komisijas piedāvātais laika posms bija pārāk īss un līdz ar to šim laika posmam ir jāsākas 1998. gadā. Tomēr, kā to ir norādījusi Komisija un neviens no lietas dalībniekiem nav to apstrīdējis, Spānijas Karaliste šīs nostājas atbalstam nebija izvirzījusi nedz tiesas sēdē minētos argumentus, nedz kādu citu pamatojumu.

116 Pastāvot šādiem apstākļiem, Pirmās instances tiesa uzskata, ka Spānijas Karalistes argumenti, kas pirmoreiz minēti tiesas sēdē, ir iesniegti novēloti un līdz ar to ir nepieņemami. Katrā ziņā minētie argumenti nevar nedz apstrīdēt apstrīdētās regulas 6. pantā paredzētā trīs gadu laika posma saprātīgo un nepatvaļīgo raksturu, nedz pierādīt, ka šī laika posma ilgums ir radies Komisijas acīmredzamas kļūdas vērtējumā dēļ. Būtībā, kaut arī Komisijai attiecīgā laika posma ilgums bija jānosaka, ņemot vērā objektīvus kritērijus un nepatvaļīgā veidā, tai tomēr nebija nekāda pienākuma piekrist visiem ar to saistītajiem dalībvalstu priekšlikumiem, kas turklāt nebūtu iespējams, ņemot vērā šajā jautājumā pastāvošos atšķirīgos valsts tiesiskos regulējumus.

117 Visbeidzot, attiecībā uz robežlīmeņu palielinājumiem, ko Komisija esot piešķīrusi citām dalībvalstīm un Spānijai nav piešķīrusi, ir jākonstatē, ka tie nevar būt par pamatu patvaļīgas un diskriminējošas attieksmes pret šo pēdējo minēto valsti konstatēšanai. Tiktāl, ciktāl, kā to apstiprina arī pati Spānijas Karaliste, tās 2003. gada 1. janvārī pastāvošā zvejas flotes jauda bija zemāka par tās robežlīmeni, šī līmeņa palielināšana nebūtu sniegusi tai nekādu labumu un līdz ar to tai nebūtu jēgas, jo, kā tas jau ticis norādīts otrā prasības pamata pārbaudes ietvaros (skat. it īpaši šī sprieduma 69.–76. punktu), ar Regulu Nr. 2371/2002 ieviestais iekļaušanas un izslēgšanas kompensējošais režīms nozīmē, ka dalībvalsts zvejas flotes jauda nevar tikt palielināta, pārsniedzot tās 2003. gada 1. janvārī pastāvošo līmeni.

118 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka šis prasības pamats, kā arī prasība tās kopumā, ir jānoraida kā nepamatota.

Par tiesāšanās izdevumiem

119 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Spānijas Karalistei spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Spānijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Vilaras Dehousse Šváby

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 3. maijā.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

M. Vilaras